

[Kjeld Olesen]

lagt skjul på, at man inden for den faglige virksomhed opererer på nøjagtig samme måde som den, vi ser inden for Folkebevægelsen. Det, der overrasker mig, er, at vi ikke hører noget fra SF i den anledning – nu vel, jeg har citeret et medlem fra forretningsudvalget. Mit spørgsmål til SF lyder: har man da fuldstændig givet op? Ved man ikke, hvad målgruppen for DKP er i denne sammenhæng? Har man valgt at bøje hovedet? Når jeg stiller spørgsmålet, er det, fordi jeg er overrasket, for når det drejer sig om de samme problemstillinger i det faglige, plejer SF ikke at bøje hovedet.

Det er ikke for at tale om nogen, der ikke er til stede og ikke kan forsvare sig, at jeg her kommer ind på Folkebevægelsen, for Folkebevægelsen er jo i tinget i hvert fald repræsenteret af kommunisterne. Man fristes til at spørge DKP: hvorfor fortæller Folkebevægelsen ikke befolkningen, at man har forbudt sine kandidater at virke i Europa-Parlamentet? Folkebevægelsens kandidater må nemlig ikke være medlem af nogen gruppe dernede, og dermed er de forhindret i at blive valgt ind i de udvalg, hvor den egentlige behandling af tingene finder sted. Hvorfor fortæller man ikke befolkningen, at man endvidere har forbudt sine kandidater at stemme for noget overhovedet? Hvis den socialistiske gruppe møder frem, som det har været tilfældet, med forslag om at fordømme Sydafrika, eller man ønsker forbedringer for u-landene, skal man enten undlade at stemme eller stemme imod.

Så søger man at foregøgle, at valget har noget med dansk medlemskab at gøre. Det spørgsmål afgøres i givet fald i dette ting, ikke i Europa-Parlamentet. En stemme på Folkebevægelsen er derfor ganske simpelt en spildt stemme.

Jeg synes også, der er grund til for borgerlige vælgere at tænke på det makkerskab, som borgerlige partier vil komme i. Hvad enten der er tale om det britiske konservative parti, Gaullister, eller Franz Joseph Strauss' parti, er det en sort reaktion, som er os ganske fremmed. Den socialdemokratiske gruppe vil også efter valget være den største i Parlamentet. Det er her, man finder garantien for en udvikling, der er præget af de velfærdstanker, der har karakteriseret Danmark.

Når folketinget i morgen drager på sommerferie, er der andre, der må arbejde vide-

re. Finanslovsforslaget skal færdiggøres, den økonomiske situation skal nøje følges, og de energipolitiske udsigter skal vurderes, og ikke mindst må det overvejes, hvad der på længere sigt skal gøres for at bekæmpe arbejdsløsheden yderligere.

Det vil sikkert vise sig, at ikke alle de penge, der er afsat på beskæftigelsesplanen, bliver brugt. I så fald er det socialdemokratiets opfattelse, at de må overføres til andre beskæftigelsesformål. Det er ikke måden, men omfanget af samfundets bekæmpelse af arbejdsløsheden, der er afgørende. Vi ved, at de kommende problemer ikke vil være mindre end de nuværende, og når folketinget mødes igen, vil vi have et behov for en nødvendig handlekraft, der ikke er mindre end behovet i den forgangne samling. At den skabes gennem et regeringssamarbejde mellem venstre og socialdemokratiet, er ikke udtryk for en større sindenes eller de politiske princippers overensstemmelse end tidligere. Men vi har måttet sande de barske realiteter, som de er i dansk politik. Som vi har sagt det tidligere, har socialdemokratiet sin egen opfattelse af, hvordan dette samfund bør ændres. Vi er grundlæggende uenige i den forenkede, borgerlige filosofi, der går på, at gør man blot tilstrækkeligt for at bedre erhvervslivets vilkår, vil det klare ethvert problem.

Vi står imidlertid nu med nogle problemer, der ikke kan løses med fortidens midler. Vi ønsker ikke, at mennesket blot skal underkaste sig den teknologiske og industrielle udvikling, som styres af et lille fåtal. Vi ønsker, at ressourcer og vækst skal indgå i en planlægning, der er baseret på solidaritet både nationalt og internationalt. Vi ønsker ikke at tilsløre de stigende menneskelige problemer i det moderne industrisamfund med flere piller og mere politi. Vi ønsker at finde frem til årsagerne. Vi ønsker, at udgangspunktet skal være de menneskelige behov både for det materielle og behovet for at kunne trives. Det forudsætter en stigende medindflydelse, og en reel medbestemmelse kan kun gennemføres, hvis der også bliver tale om en medejendomsret, og derfor vil vi fortsat arbejde for vore tanker om økonomisk demokrati.

I respekt for, at vi er forskellige, arbejder venstre og socialdemokratiet sammen, og vi gør det også i erkendelse af, at opgaverne nu engang skal løses, men socialdemokratiet vil hver dag i befolkningen arbejde for øget til-